

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

8DE ÅRG.

DEN 8 SEPTEMBER 1907.

N° 49

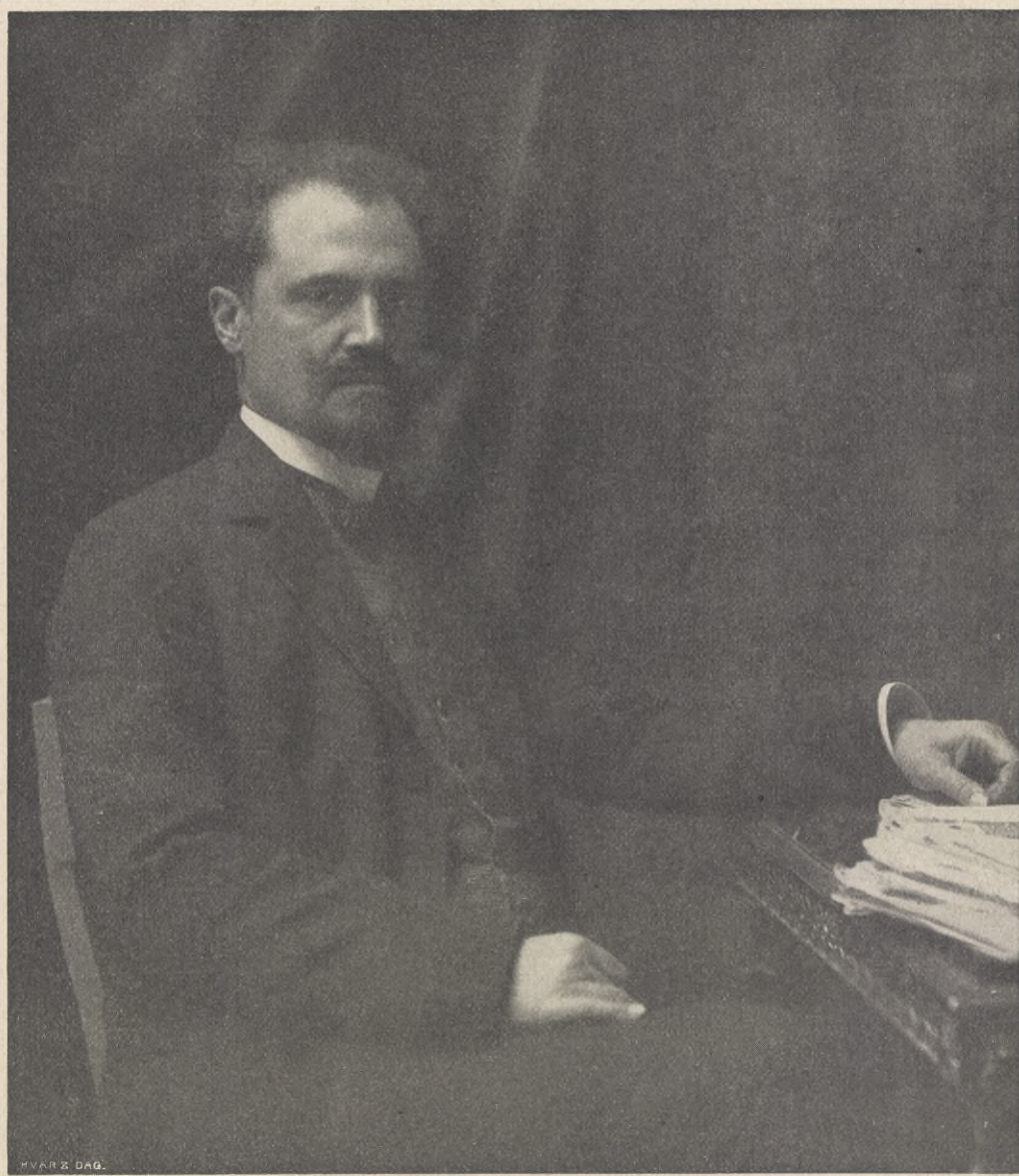

Foto. Flodin, Stockholm.

ERNEST THIEL.
BANKDIREKTÖR. MÖCENAT.

Klitché · Kem. A.-B. Bengt Sjöfversparre Skåm—Og

ERNEST THIEL.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Hvilket tidevarf har satt större värde på konstens demokratisering än vårt? Man skulle nära nog kunna kalla vårt århundrade för museernas. Men hur ideell och vacker en sådan tendens än måste kallas, finns det likväl någonting, som ett ofentligt galleri måste sakna — enhetlig stil i urvalet. Den personliga pricken öfver i'et, lika märkbar för den invigde i samlarens verk som i skaparens.

När ordet *renaissance* kallar till lif i vår inbillning den italienska konstens flammande soluppgång — är det då i första rummet Michel Angelos eller Medicéernas namn, som kommer oss på läppen? Visst är — alla demokratifraser om konstens folkliga ursprung och

aristokrati att visa liknöjdhet för konsten. Dagligen hör man ju om amerikanska millionärer, som utan att pruta betala sina modiga hundratusental för några kvadratcentimeter Lionardi eller Rubens — sedan först kännare betygat äktheten. Men det är inte

Efter fotografi.

INTERIÖRER FRÅN THIELSKA GALLERIET.

Kitché: Bengt Nilfvernarre

uppgift till trots — att den står i outplånlig tacksamhetsskuld till de otaliga italienska furstar och småstatsmagnater, hos hvilka den fann skydd — och afsättning för sina alster.

Man kan ju inte med fog beskylla vår tids börs-

den sortens konstförtjusning, som kan bli för samtidens skaparkrafter hvad sol och dagg är för växterna. Den måste vara af äktare halt än en pryddig fernissa öfver parvenuskapet. Den ställer sina kraf också på samlaren eller mecenaten.

För den som har ögon till att se med, står det nog klart redan efter en kort vandring i det Thielska galleriet, att här föreligger ett af de lätt räknade lyckofall där resurserna kommit att sitta på samma hand som smak och verklig insikt. Det är nästan allesamman konstverk af första rang som kläda väggarna. I inget af våra privata gallerier är samtida svenskt måleri företrädt med en sådan fullödighet som här. Carl Larsson, Liljefors, Nordström, Eugen Janson ha hvar sin vägg i de fyra, fem stora salarna en trappa opp. Men också Zorn,

Acke, Kallstenius och flertalet af de öfriga märkesmännen äro väl företrädda. Och i det direktör Thiel drar fram en skjutdörr mellan två af salarna, avslöjar sig på den Fjästadts kanske känsligaste och mest virtuosa mässiga bonad.

Belysningen i de Thielska samlingarna är också att beakta. Det förefaller som om ljuset flödade ner från takets egna mattslipade ytor. Först vid noggrannare iakttagelse skönjer man det elektriska ljusets solhvita glober ofvanför.

När man vandrat kring i deras matthvita glans är det lätt att glömma tid och rum. Och förtrollningen brister inte, om man från Djurgårdsvägens skymning kastar ögat tillbaka på det hvita skönhetstempelt bland träden. Så strålande af ljuset inifrån — och så förnämt slutet! Men det vore dumt, ifall någon däraf skulle låta skrämman sig. Direktör Thiel är inte afundsjuk om sina skatter. Hvem som helst får tillträde till dem — ifall hans konstintresse räcker för ett telefonbud eller åtminstone ett visitkort till portiern.

Ifall Ernest Thiel inte gjort mer för den sköna venskapskapen i Sverige än skapandet af sitt galleri, skulle det gifvit honom rätt att räknas bland våra — inte allt för många — mecenater. Men han har också direkt varit till gagn för inhemsk konst och litteratur. Mer än en af våra yngre författare har i honom haft ett ovärderligt ekonomiskt stöd. Och — hvad som inte torde vara så vanligt bland våra bankirer — han tillhör också själf litteraturen. Thiel har nämligen

försvenskat inte mindre än tre af Friedrich Nietzsches arbeten: *Bortom godt och ondt*, *Till moralens genealogi* och senast *Afgudaskymning*. Den som vet, hvilken vansklighets sak det är att öfversätta Nietzsches kapriciösa stil med sina många sällsamheter och kast,

kan inte annat än förvåna sig öfver hur *adekvat* försvenskningen i sagda arbeten är.

Konstkännare, Nietzsche-tolkare och bankdirektör — allt det tyder på en mänska utanför det vanliga snittet. Man skall nämligen inte föreställa sig, att Ernest Thiel på grund af sina ideella intressen är en skral el. opraktisk finansman. Det är tvärtom hans skarpa o. vakna sinne för siffror som satt

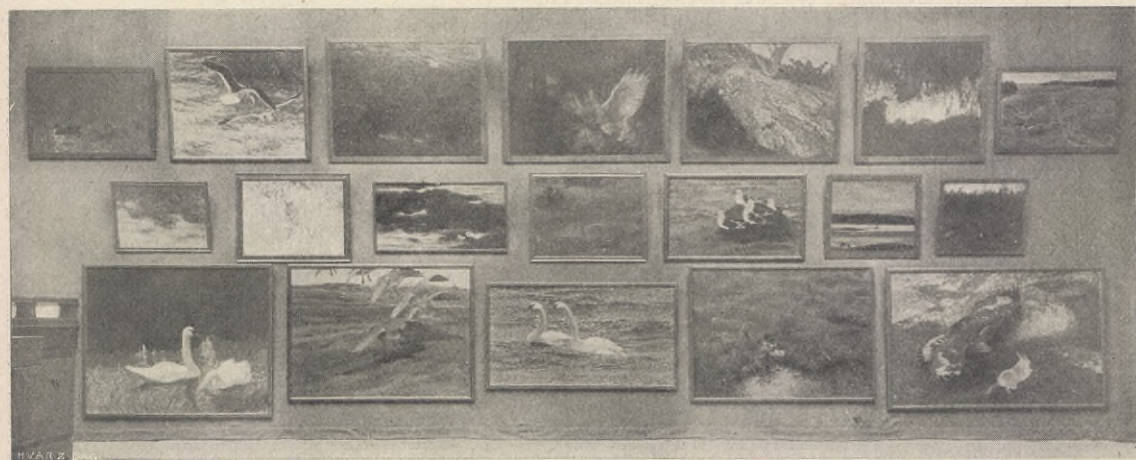
honom i stånd att tillgodose sina artistiska böjelser.

Hans far var den från Belgien inflyttade verkmästare Jacques Thiel, hvilken som köpman bosatte sig i Norrköping. Där föddes 1859 Ernest Thiel, som redan tidigt valde bankmannens bana. År 1884 blef han, vid upprättandet af Hernösands enskilda banks Stockholmskontor, verkst. direktör för denna afdelning. Denna befattning lämnade han 1891, då han grundade egen bankaffär, Stockholms Kredit- och Diskontoförening, sedermera ändrad till Aktiebolaget Stockholms Diskontobank. Under sitt tioåriga driftiga ledareskap för berörda företag förvärfvade han den förmögenhet, som i så rikt mått kommit den samtida svenska konsken till godo. Den stilfulla villa, som inrymmer hans samlingar och med sin i Djurgårdsgrönskan inbäddade hvita fasad utgör ett smycke för inloppet till Stockholm, blef färdig år 1905.

A. M—r.

H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF INTERIÖR FRÅN THIELSKA GALLERIET.

H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

LILJEFORSVÄGGEN I THIELSKA GALLERIET.

Kilohé; Kem. A.-B. Bengt Sjöfversparre Skilm—Glg.

KASKASATJÄKKO — EN NY SVENSK HÖGFJÄLLSROUTE.

Det är först under de senaste åren vår verkliga fjällvärld öppnats för turisttraffiken. De dyrbara och långsamma resorna dit upp samt frånvaron af alla

bekvämligheter ha ända hittills bortskrämt turisternas stora flertal från lappska fjällen, hvilka om än ej i höjd dock i vild mångfald kunna mäta sig med många andra alplandskap i Europa. Men det har ej blott varit turisterna som sväfvat i okunighet om fjällvärlden däruppe. De torde ännu finnas, som erinra sig, när geografien uppgaf Areskutan som Sveriges högsta berg, under det nu Kebnekajse innehar denna rangplats.

I omedelbar närhet af Kebnekajse höjer Kaskasatjälko sin hjässa hvars högsta topp är blott 42 m. lägre än Kebnekajse. Ända tills för några veckor sedan hade ingen människofot trampat dess topp, då fotografen Borg Mesch från Kiruna, som både inom och utom Europa företagit många bergsbestigningar, jämte följeslagare anträdde färden ditupp. Trots den förnäma afskild:et, hvari det väldiga fjällmassivet reser sig, är den från Kalixfors' järnvägsstation räknadt 12 mil långa färden till dess fot hvarken mödosam eller långtråkig, enär resan nästan utslutande företages i båt efter de långsmala lappska träskan.

Hr Mesch, som under sin färd tagit en del fotografier, har be-redvilligt lämnat åtskilliga uppgifter om hvad han erfarit. Själva bestigningen erbjuder för den vid dylika strapatser vane ej några särskilda svårigheter, blott man

Foto. Borg Mesch, Kiruna.

KASKASATJÄKKO: Från berget har man präktig utsikt öfver glaciärerna och jökelformationerna vid Kebnekajse.

Kliché. Km. A.-H. Ringel Sjöbergstr. Söhm-079

försett sig med fullständig alputrustning såsom stigränn, stafvar, rep m. m. Denna första expedition ditt upp hade utom svårigheten att söka sig väg öfver jöklar och branter på ett obekant fjäll äfven att kämpa mot en tät dimma, hvarigenom det väntade resultatet af fjällfotograferingen betydligt reducerades.

Vandringen från foten till toppen tog 10½ timmes tid. Utsikten däruppe är synnerligen storartad, särskildt mot det på en mils afstånd belägna Kebnekajse med dess väldiga glaciärer samt mot de norska fjällens upptornade ismassor.

Inom parentes kan nämnas, att turistföreningens hydda vid Kebnekajse beräknas bli färdig i höst, och där får man då en lämplig vilopunkt för och utgångspunkt till de olika partierna af fjällkomplexet.

Bestigningen af båda de högsta topparne samt färden fram och åter från järnvägen kan genom klokl beräkning inskränkas till 5 dygn, och om turistföreningen såsom är att hoppas anskaffar roddare och bärare kommer med säkerhet denna route att bli en allmänt omtyckt inom såväl Sveriges som utlandets sport- och turistvärd.

Foto Borg Mesch, Kiruna.

Ritst. Kem. A. B. Bergt. Sjöbergare Sällsk.—Oly.

KASKASATJÄKKO:

Bilderna tagna vid fotograf Borg Meschs nyligen företagna uppstigning, den första till bergets topp.

VINTERSOL, SOM UTKOMMER PÅ HVAR 8 DAGS FÖRLAG, BLIR ÅRETS YPPERSTA JULTIDNING. INVÄNTA DEN!

KONUNGENS ÅTERFÄRD TILL STOCKHOLM.

På återresan till hufvudstaden efter västkustvistelsen dröjde konungen en dag öfver i Eriksberg, i närheten af Åby järnvägsstation, för att besöka drottningen. I Åby uppuktades konungen vid sin ankomst af landshöfding Douglas, generalmajor Ugglå m. fl. Åreportar voro resta på flera ställen af vägen till Eriksberg. Den 30 aug. fort-

Efter fotografier.

Utsikt: Bengt Sjöföresparra.

satte konungen från Åby resan till Stockholm för att åter övertaga regeringen.

ERIKSBERG, där drottningen den 30 augusti mottog besök af sin gemål på återfärd till hufvudstaden.

KONUNGENS BESÖK HOS DROTTNINGEN Å ERIKSBERG: Vid Åby järnvägsstation.

URSPÅRAD.

FÖR HVAR 8 DAG AF S-d.

Det tjöt i skorstenarne, det slet i fönsterhakarna. Stormen hade brutit lös. Den svepte om hörnet af den stora hyreskasern, i hvilken äfven jag hade min bostad.

Jag låg makligt utsträckt på soffan med en nyss utkommen bok i handen, men jag läste icke, jag låg och lyssnade på stormen. Med en känsla af välbehag svepte jag nattrocken tätare omkring mig. Det var en skön sak, att en kväll sådan som denna ha ett hem, ett varmt och ombonadt hem. Och det skönaste af allt var, att jag kunde hoppas på att få vara fullkomligt ostörd, ty hvem skulle väl våga sig ut i ett sådant hundväder?

Plötsligt spratt jag till vid en ringning på tamburklockan. Dörren, som ledde från mitt rum till tamburen, stod öppen. Jag låg kvar på soffan med spända hörselnärver. Gamla Ann-Sofi, husets tjänarinna, gick med sin långsamma, litet släpande gång mot dörren för att öppna. Hon bredde ut sig i dörröppningen, synbarligen fast beslutet att ingen släppa in. Jag hörde henne mumla någonting om: "I morgon mellan 11—12". Hon gjorde samtidigt en rörelse som för att stänga dörren men be-

gick därvid den oförsiktigheten att stiga jämt så mycket åt sidan att den utanför stående kunde lotsa sig in. Utan ett ord steg han in i tamburen, tog med afsiktlig långsamhet af sina, som jag sedan såg, klacklösa galoscher, satte ifrån sig paraplyn och lade upp hatten på hyllan.

Jag hade rest mig från min liggande ställning och satt och iakttog honom.

Han var af medellängd, svartskäggig, med något af vagabond öfver hela sin person.

Plötsligt stod han framför mig och räckte mig ogeradadt sin hand.

— Tar du emot en gammal skolkamrat så här på kvällkvisten, fast han just inte är visitklädd?

Han mönstrade sin dräkt med en blick på samma gång ironisk och godmodig. Den slitna, våta sommaröfverrocken satt som fastklistrad på hans magra kropp, benkläderna voro fransade nedtill och den vänstra skon hade en lång spricka. Jag var så upptagen af att göra dessa iakttagelser, att jag glömde mina enklaste skyldigheter mot honom.

Han tog min tystlåtenhet för afslag, såg bittert och hånfult på mig och slungade ut sina ord som i tomma luften.

— Tja, så får jag väl söka mig tak öfver huvudet på annat håll.

— Skolkamrat, upprepade jag, utan att låtsas om hans sista yttrande, skolkamrat? Jag kan icke påminna mig — — —

Han skrattade kort.

— Tacka för det! Den frasen hör till pjäsen, ska jag säga dig. Jag skulle ha känt mig besviken, förbryllad, om den uteblifvit. Jag har just inte stött på många af mina gamla bekanta, som fått behålla sitt goda minne. Jag har beklagat dem — men därmed ha de inte blifvit hjälpta. Ibland, när jag betraktat min fagra bild i någon mer eller mindre sprucken spegel, har jag gratulerat mig själf till att icke vara igenkänd af mina forna vänner, ty det öfvertygar mig om att jag en gång i tiden sett annorlunda ut än nu och det smickrar mig. Den, som ingen glädje har af den stund som är, får glädja sig åt den som var.

Han gjorde en rörelse med armen och strök med handen öfver pannan på ett sätt, som väckte mitt minne till lif.

— Sven Agathon Lindelius, utropade jag glad, debattören, fotgängaren och —

— Vagabonden, afbröt han kallt. Du har alltid varit styf i analysen, du.

Jag såg forskande in i hans stålgrå ögon och möttes af en köld, som för ett ögonblick förvirrade mig, men minnet af gamla tider hade vaknat inom mig och gjort mig vek om hjärtat. Jag lade min hand på hans axel.

— Tag af dig rocken, Sven Agathon, och sitt fram i soffan. Vi ha helt visst mycket att säga hvarandra.

Sven Agathon reste sig med en högtidlighet, som frapperade mig, gick med säkra steg fram till soffan och satte sig på yttersta kanten, men ytterrocken behöll han på. Han drog t. o. m. upp den i nacken och kände efter att den var tillknäppt ända upp till halsen.

Det blef en paus, som jag sökte fylla ut genom att bjuda honom en cigarr.

— Tackar jag röker ej.

— Dricker inte heller? frågade jag oeftertänksamt.

— Tackar som bjuder, svarade han och strök med handen öfver sitt svarta skägg. Tackar som bjuder.

— Du missförstår mig — jag bjuder inte — jag blott frågar — jag är själf endast vattendrickare.

Han log försmädligt.

— Modern som i forna dar. Jag kommer ihåg, att du hade den svagheten redan som ung — den senast utkomna boken — den nyaste façonen på benkläderna — den till staden sist ankomna flickan — jo jo, jag minns nog. Och nu är du nykterist. Det låg ett uttryck af utsägligt förakt i den ton, med hvilken han uttalade det sista ordet.

— Men låt oss tala om något trefligare. Hans spejande blickar sökte rundt omkring i mitt stora rymliga arbetsrum, tills de stannade vid bokhyllorna.

— Böcker som hos en Uppsalaprofessor! Tja, hvad behöver rikedomens neka sig.

— Uppsala, sade jag glad att få en hållpunkt eller åtminstone en utgångspunkt för vårt samtal, hur länge stannade du där? Ett par år vill jag minnas.

— Ett år jag ber. En man med förstånd behöver inte längre tid för att göra af med en så ringa förmögenhet som min, 10,000 kronor! På dem skulle jag ha blifvit läkare, sades det. Synat människokroppen i sömmarne och lappat ihop den, när den varit på väg att gå i sär. Försöka att stänga in en massa trötta, förfrusna, sargade, snedvuxna själar i dylika fodral — hvad mening ligger i det? Nej, dylikt handverk var jag för god för — jag packade min ränsel och gaf mig ut på vandring, när tviflet på tillvarons berättigande höll på att skaffa mig för mycken klok-

skap eller som folk kallar det — galenskap på halsen. Ah, jag minns såväl den majdag, då jag lämnade Uppsala, han satte sig högre upp i soffan, kastade huvudet tillbaka och såg rakt förbi mig ut i rummet.

— Det var kyla i luften och rägnmolnen skymde bort solen, men träden voro i färd med att slå ut sina gröna blad, björklöfvet hade hunnit ett godt stycke på väg, lönnarne hade en gröngul skiftning och äppelträdens grågröna blad stodo och berättade om att de snart skulle skymmas bort af blomster, skära och hvita som fagra ungdomsdrömmar. Vattnet porlade i landsvägsdikena, en doft af fuktig mylla slog emot mig, gullviivorna på sina långa stänglar stodo och nickade mot mig, åt mig, som förstört 10,000 kr. på ett år, som inte gjort minsta försök att ta medikofilen och som följaktligen snart skulle betraktas som en förolyckad en. Ja, det var en vandring det! Den sommaren ströivade jag omkring i Jämtland och Härjedalen och i de norska fjällen. Jag hade litet pengar kvar, så att jag kunde skaffa mig allt, hvad jag behöfde, men när hösten kom, var jag schack

(Forts. å sid. 778).

KUSTARTILLERIETS NYE CHEF.

Foto. Källman, Karlskrona

Kitche: Bengt Skjerveparre.

GENERALMAJOR O. L. BECKMAN.

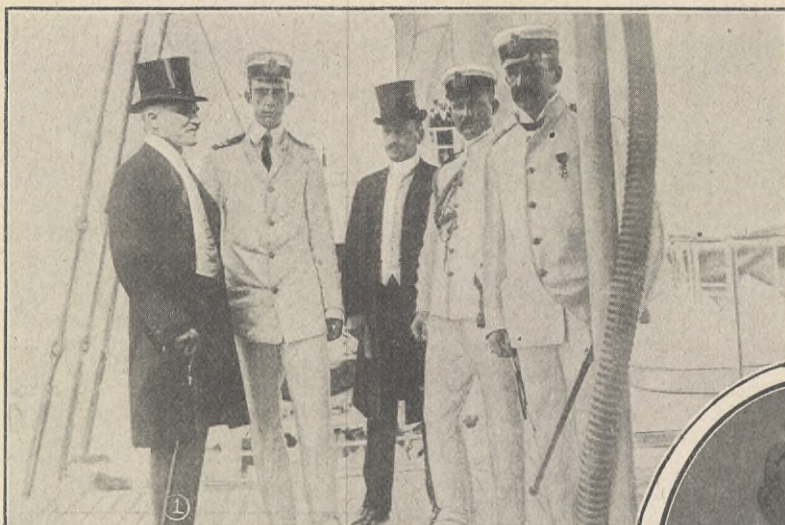
Till generalmajor och chef för kustartilleriet har utnämnts öfversten vid kustartilleriet, chefen för Karlskrona kustartilleriregemente, *O. L. Beckman*

B. är född i Stockholm 1856, blef underlöjtnant vid flottan 1876, kaptan 1888, var 1889—91 lärare vid Sjökrigsskolan, 1891—1901 chef för mindepartementet vid flottans station i Karlskrona. 1901 blef han kommandörkapten för 1:sta graden och utnämndes 1902 till öfverste och chef för Karlskrona kustartilleriregemente samt artilleribefälhafvare i Karlskrona fästning.

PRINS VILHELM HOS SVENSKARNE I AMERIKA.

1. MINISTER LAGERCRANTZ, PRINS VILHELM, LEGATIONSSKRETERAREN EKENGREN, KAPTEN G. af KLERCKER, KOMMENDÖRKAPTEN H. LINDBERG ombord å Fylgia.

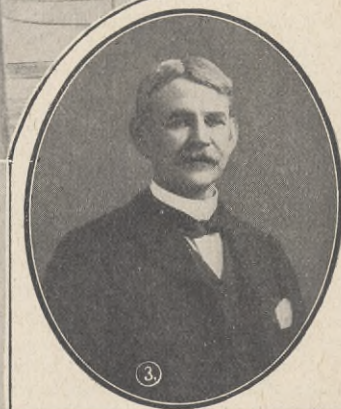
2. NEW-YORKS STATSBYGGNAD å Jamestown-utställningen, där presidenten för utställningen George Tucker d. 19 aug. gaf stor mottagning för prinsen och Fylgias officerare. Afven gafs där samma kväll stor bal för kadetterna.

3. GEORGE TUCKER, Jamestown-utställningens president.

4. SVENSKE KONSULN I JAMESTOWN, ÖFVERINGEN IÖREN FÖR VIRGINIA RAILWAY COMP., HENNING FERNSTRÖM.

F. var värd vid den stora middag som den 19 aug. å Virginia Club gafs för prins Vilhelm, officerare och öfriga inbjudna.

Efter fotografier.

5. THE WARPETH, »Nöjesgatan» å Jamestown-utställningen. — 6. »FYLGIÄ» PASSERAR »CONNECTICUT».

Klubb. Kem. A. B. Benat Sjöföretagare Skåne—84

FURST FERDINAND JUBILERAR.

Furst Ferdinand I af Bulgarien har i dagarna firat sitt 20-åriga jubileum som regent. Det var nämligen i augusti år 1887, som fursten aflade ed på författningen och tog regeringstömmarna. Våra fotografier äro tagna vid högtidligheterna som höllos till jubileets firande.

3. FURST FERDINANDS ÄLDSTE SON BORIS (TRONFÖLJARE).

(Till illustr. å vidstående sida).

Prins Vilhelms Amerika-resa har följts med stort intresse i både vårt land och Amerika, speciellt naturligtvis af svensk-amerikanerna. Efter det angenäma utställningsbesöket har som bekant "Fylgias" och prinsens färd gått vidare till New-York, dit ankomsten skedde den 27 augusti. Den 30 togo de omfattande fästligheterna sin början, sedan dessförinnan en af dagarne president Roosevelt gifvit lunch för prins Vilhelm, "Fylgias" chef, svenske ministern Lagercrantz m. fl.

Sedan raden af högtidligheter i New-York, Brooklyn, Newport och Boston är till ända, har prinsen fortsatt sin resa till Chicago, den svenska nordvästerns främsta stad, hvarifrån inbjudan utgått att med en visitt hedra och glädja de många svenskamerikanerna där.

1. FURSTEN MOTTAGANDE LYCKÖNSKNINGAR af ministrarne och de högre officerarne på paradagen d. 27 aug. i furstliga paviljongen å exercisplatsen.

2. SENASTE PORTRÄTT AF DEN NU 46-ÅRIGE FURSTEN.

4. FURSTLIGA PALATSET I SOFIA.

VÅRA OPERETTSTJÄRNOR
HEMMA IGEN.

Efter amerikanskt porträtt.

Kliché: Bengt Silfverparre.

Efter en i allo framgångsrik sångarfärd är Sveriges glada änka, *Emma Meissner*, tillbaka i moderlandet, och hennes reskamrat, *Rosa Grünberg*, har något senare återvänt. De ha fått betala öfvervikt för banden till sina blommor och kransar, och den amerikanska — framför allt svenskamerikanska — publikens förtjusning tycks ha varit i proportion. Det är därför inte otroligt, att den glada änkan redan nästa sommar kommer att göra en ny sångartourné öfver Atlanten — då ackompanjerad af både sin man från Oscarsteatern, herr Karl Barcklind, och sin lagvigde, musikdirektör Hjalmar Meissner.

(Forts. fr. sid. 775).

och matt. Ja, det kom tyvärr en tid, då jag åter måste slå mig i slang med människorna, söka arbete kan tänka för att hålla lifhanken uppe. Du tycker nog i anledning af hvad jag nyss yttrat, att detta senare inte borde ha varit mig så särdeles angeläget och det kan du ha rätt i, men du må veta, att fjäll-luften tagit med sig icke så litet af min i Uppsala förvärfvade klokskap och gjort mig mindre filosofisk och mera spänstig. Det är onödigt att berätta dig, huru jag blef mottagen af människorna, jag vill blott tala om för dig, att jag varit informator, skrifbiträde på kronofogdekontor, sommardräng och typograf och mellan allt detta luffare. En lysande bana, inte sannt? Du ser på mig just inte öfverlägset men undrande. För er, som inte fått vandringslusten i blodet, är ett lif sådant som mitt ofattligt. Jag vet det nog. Ni kunna inte förstå, att man kan lefva utan tre vällagade mål mat om dagen, utan mjuka bäddar att sofva i, utan en stol att sitta på, utan ett varmt klädesplagg att dra på sig, när kölden kommer. För att äga allt detta göra ni våld på er inneboende individualitet, kröka era ryggar, när det behöfs, och anlägga härska-relater, när stunden så kräfver. Slaf-var äro ni, fastän ni kalla er fria. Fattig är luffaren,

men för ingen böjer han sin rygg, njutningen känner han icke, men friheten är hans."

Det blef tyst. Han satt i djupa tankar och jag kunde ogeneradt iakttaga honom. Den magra gestalten sjönk ihop en smula och i munvinklarna kom ett drag af trötthet. Han såg tänd och ansträngd ut och jag satt och undrade, om han i själfva verket trodde på vagabondlivets lycka.

Plötsligt kastade han hufvudet tillbaka som alltid innan han började tala, och ögonen fingo sitt vanliga hänfulla uttryck.

— Det är en sak, jag sörjer öfver, skall jag säga dig, och det är, att jag icke ständigt kan dra mig fram som luffare. Det är en brist hos mig men jag kan inte hjälpa det — det är till en del min hälsas skull — jag står inte ut med vagabondlivet under den kallaste årstiden och därför måste jag ibland böja min nacke under arbetsoket. För den orsakens skull har jag kommit hit. Jag skall bli typograf igen och tänker söka arbete hos någon af stadens tidningsredaktörer. Skulle du vilja lägga ett godt ord för mig hos någon af dem?

Jag lofvade göra hvar jag kunde, och han förklarade sig villig att börja arbeta redan följande måndag.

— Morgondagen skall jag använda att bese sta'n, sade han och reste sig upp för att gå.

Jag bjöd honom dricka thé med oss och stanna kvar öfver natten.

— Med oss, upprepade han, bor du inte ensam här, är du gift?

Det låg en sådan motvilja eller kanske förskräckelse i hans röst, att jag ofrivilligt började skratta.

— Skrämmer det dig?

Han tog ett steg mot dörren och kände på samma gång efter att rocken var väl tillknäppt.

— Ingenting skrämmer mig, sade han lugnt, men min toilette är en smula derangerad, som du ser.

I samma ögonblick kom min hustru in i rummet. Hon gick på sitt vanliga glada och ogenerade sätt emot honom och jag hann knappast nämna ordet skolkamrat, förrän hon räckte honom sin hand med ett välkommen så öppet och gladt som hade han varit en gammal bekant till henne själf. Jag gjorde ovillkorligen en jämförelse mellan hennes sätt och mitt att taga emot en okänd person, som vid första ögonkastet ser en smula misstänkt ut, och jag måste bekänna, att jämförelsen icke utföll till min fördel. Hennes kvinnliga instinkt hade genast ledt henne på rätt spår och hennes taktkänsla hade varit starkare än både hennes förvåning och motvilja.

Sven Agathon såg tacksamt på henne och mottog hennes inbjudning att dricka thé med oss med en bugning så värnadsfull, att jag ovillkorligen drog på munnen.

Vid bordet var han färdig, han satt tydligtvis och gaf akt på sig själf för att icke på något sätt blamera sig inför min hustru.

Det blef icke tal om annat än att Sven Agathon skulle stanna kvar öfver natten. Strax efter supén gick han in till sig.

Då jag följande morgon kom in i mitt rum, var Sven Agathon där före mig. Han var iklädd en af mina aflagda kavajkostymer, hade blifvit försedd med oklanderligt linne och hela skor. Han gick glatt emot mig och räckte mig sin hand.

— Tack, sade han, jag känner mig som en ny människa. Det är kanske din fru, som — men jag kan inte tacka henne, tillade han skyggt och hastigt.

Vid frukosten var han munter och språksam. Det var som om den rena och hela dräkten hade gifvit honom tillbaka något af hans gamla säkerhet och sällskapsvana.

Hela den dagen var han vår gäst. Följande dag började han arbeta. Han var en duktig typograf och förtjänade bra med pengar. Efter hvarje veckoaflöning lämnade han mig i förvar en icke så liten pänningssumma.

*Dalarnes
skytteförbunds
nya paviljong*

Falun invigdes söndagen den 6 augusti i samband med de stora läns-täflingarna, som höllos därsmastädes.

Den synnerligt vackra paviljongen är

Foto. C. E. Holmqvist, Kyrkobacke. Falun

NY SKYTTEPAVILJONG I FALUN, invigd den 6 augusti.

Kliché: Bengt Sjöversparre.

uppförd i gammalnordisk stil samt möblerad i gammal dalstil.

Vid invigningen hölls först fältgudstjänst med predikan, hvarefter landshöfding Holmquist höll ett kortare fosterländskt tal.

— Pängar ha alltid varit frestare för mig och nu vill jag inte bli frestad, sade han, då jag efter ett par månaders tid frågade honom, om han visste eller ville veta huru mycket han hade inestående hos mig.

En aflöningskväll kom han icke i sedvanlig tid. Först ett par timmar senare — jag var då utgången — kom han upp starkt berusad, pratsam och hänsynslös. Min hustru, som icke anade i hvilket tillstånd han befann sig, tog emot honom. Det blef emellertid ingen lätt sak för henne att blifva honom kvitt. Slutligen lät hon tamburdörren stå öppen och lämnade honom ensam, då han icke hörsammade hennes uppmaning att afstå från att invänta min hemkomst. Från ett angränsande rum satt hon och iakttog honom. Han satt envist kvar en halftimmes tid, slutligen blef väntan honom för lång, han reste sig långsamt upp, kastade en skygg blick rundt omkring rummet och smög sig ut så tyst, som det var honom möjligt.

Ett par dagar senare mottog jag följande bref från honom dateradt från en närbelägen stad:

„Gamle skolkamrat! Sänd per omgående mina hos dig inestående medel under ofvan angifven adress.

Det finns människor, inför hvilka man kan visa

sig som luffare men inte som — drinkare. Löjligt, inte sant, att Sven Agathon Lindelius för ett par vänliga kvinnoögons skull var på väg att bli en arbetssam människa! Tacka henne för att hon trodde på mig och — hälsa henne. Din tillgifne

Sven Agathon.“

Jag läste brevet icke utan rörelse och räckte det tigande till min hustru. Långsamt och med uppmärksamhet läste hon rad efter rad, så lät hon brevet sjunka ner i knäet och satt en lång stund i djupa tankar.

— Och dock äta hundarna af de smulor, som falla från deras herrars bord, mumlade hon. — Staccars Sven Agathon med sin söndersargade själ och svaga vilja! Ja, jag trodde på honom, tillade hon högre, och jag tror på honom än, ty så länge det finns lif, finns det hopp och efter som lifvet i egentlig bemärkelse aldrig upphör, så är hoppet evigt.

Sedan dess hafva vi ingenting hört om Sven Agathon Lindelius. Min hustru är emellertid fast öfvertygad om att hans och våra vägar ännu en gång skola korsas hvarandra; framtiden får utvisa, om hon siat rätt.

Govenii minne. Hufvudstadens bostadsförhållanden äro som bekant allt utom idealiska. Vill man bo bra i Stockholm, måste man bo mer än dyrt. Detta träffar naturligtvis kännbarast den minst bärkraftiga delen af stadens befolkning. Därför kan det ej anses för annat än synnerligt behjärtansvärdt att bygga goda och dock ej alltför dyrbara bostäder för hufvudsta-

HVAR 8 DAGS Fotograf i Sthlm.

»GOVENII MINNE», å Söder i Stockholm. Fasad mot Maria Teresia.

Kliché: Bengt Sjöversparre.

dens arbetare. En sådan byggnad är det i dagarne färdigbyggda komplexet »Govenii minne», som i enlighet med donators vilja icke får beräknas ge mer än 4% i bruttointkomst och är afsedtuteslutande för arbetarefamiljer. Visserligen blir det ändå inga verkligt låga hyror, men i alla fall relativt; och dessutom blir där ytterst bekvämt inredt.

IDROTT.

Internationella idrottstävlingar pågingo den 31 aug. och 1 sept. i Göteborg. Anordnare var Göteborgs idrottsförbund. Ej mindre än 133 voro deltagarne. Den första dagen höll man till i Lorensbergs cirkusbyggnad och andra dagen på

Foto. Clason. Gbg. *Kliché: Bengt Silfverparre.*

2. OTTO NILSSON, Ö. I. S., blef mästaren i kulstötning, svenskt rekord i diskuskastning.
3. KNUT LINDBERG, Ö. I. S., 1:ste pristagaren i 100-m. löpningen, och 2:dre pristagaren Carl Frycksdal, Atle, Stockholm.

STAFETTLAGET UR Ö. I. S.: Lindberg, Thorsén, Borg, Möller (segr. å 800 m.)

Idrottsplatsen. Flere nya rekord sattes. Vi återge några bilder.

*

I Idrottsparken i Stockholm ha fotbollstävlingar gått af stapeln mellan svenska och danska idrottsmän i denna genre. Som var att vänta, lågo de utomordentligt väl tränade danskarne betydligt öfver, fast äfven

HVAR 8 DAGS Fotograf i Ståm.

Öfre bilden: SVENSKA LAGET, som spelade den 31 aug

Nedre bilden: DET DANSKA LAGET (Köbenhavns Boldklub).

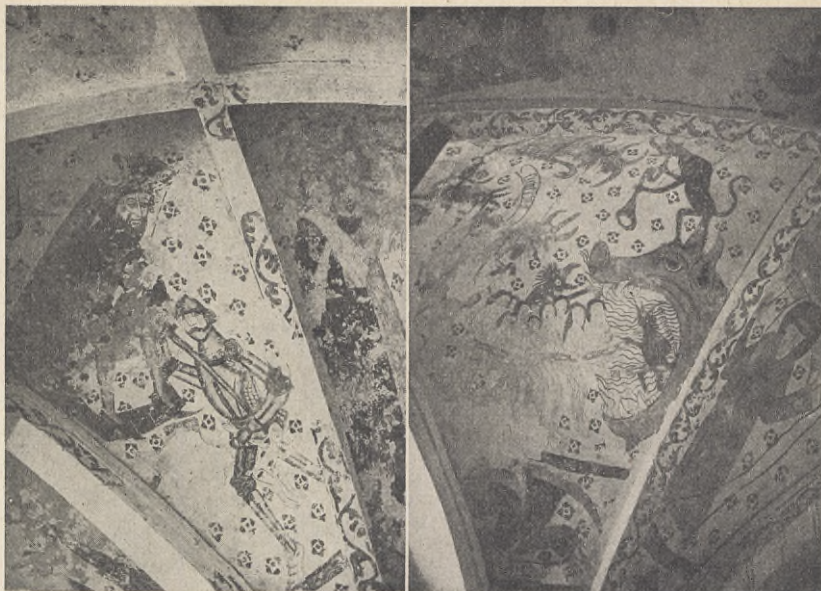
svenskarne gjorde sin sak förträffligt.

Den siste augusti då första kampdagen var, vunno sålunda danskarne — tillhörande Köpenhams bollklubb — 7 mål mot svenskarne 0. De svenska spelarne voro ett Eskilstuna-lag.

I Fulltofta kyrka i Skåne upptäcktes för några dagar sedan en del intressanta takmålningar, som enligt arkeologen professor Montelius, hvilken i dagarna besökt platsen och undersökt målningarna, härröra sig från slutet af fjortonhundratalet. I det hela äro de, för att vara så gamla, synnerligen väl bibehållna: endast ett fåtal af dem ha genom taktropp något skadats.

Af de funna målningarna knyter sig största intresset vid den i hvalfvet öfver predikstolen befintliga, föreställande helvetets port, hvilken målning, som synes å bilden, är synnerligen väl bibehållen. Målningen å motsatta sidan af hvalfvet föreställer himmelrikets port, men denna är däremot tyvärr rätt svårt skadad af dropp från taket. I hvalfvet öfver koret äro några af apostlarna afbildade och dessa äro så väl bibehållna, att man skulle tro dem vara af tämligen färsk datum och icke mellan fyra och fem hundra år gamla.

De Hjortzbergska takmålningarna i Klara kyrka. I maj månad förlidet år stängdes den gamla Klara kyrka i Stockholm i och för undergående af en omfattande inre reparation, hvartill af församlingen anslagits icke mindre än 200,000 kr. Restaureringen, för hvars fullbordan ännu ganska mycket fattas, skall i grundlighet lämna ingenting öfrigt att önska, och

Efter fotografier

Kilchö: Benot Silfversparre.

1. KONUNG HERODES DÅ HAN LÅTER DÖDA ALLA GOSSEBARN FÖR ATT KOMMA ÅT KRISTUSBARNET. 2. HELVETETS PORT.

kommer kyrkan att tack vare densamma få ett betydligt mer tilltalande och prydligt innandöme än förr. Bl. a. — och det är kanske den viktigaste förändringen — ha takmålningar med bibliska motiv i de förut endast hvittrappade hvalfven utförts af den framstående artisten *Olle Hjortzberg*, som likaså på orgelläktarens sidoväggar framställt fyra bilder af Klara kyrka i dess olika skeden. Vi återge här några af de äfven dekorativt mycket lyckade alsecco-målningarna.

MÅLNINGAR AF OLLE HJORTZBERG I KLARA KYRKA: Moses slår på klippan. — Jesu döpelse. — Intåget i Jerusalem.

BERGQVARA — EN RESTAURERAD SLOTTSRUIN.

Bergqvara egendom i Kronobergs län är ett af vårt lands intressantaste och äldsta herresäten. Redan i vår tidigaste medeltidshistoria är detta gods, med dess från urminnes tider befästa borg, väl bekant.

Läget, ej långt från riksgränsen mot de forna danska provinserna Blekinge och Skåne, samt vid stora stråkvägen från dåvarande Danmark till hjärtat af Sverige, utsatte Bergqvara, vid krig emellan dessa stater, ofta för belägringar af danska trupper.

Att något så när utförligt återgifva Bergqvaras rika historia, redan ofta och utförligt skildrad, medgifver ej vårt begränsade utrymme, men skola vi här, med anledning af det i sommar fullbordade restaurerings- eller rättare förstärkningsarbetet å ruinen efter den gamla borgen, lämna några kortfattade upplysningar om densamma, på samma gång vi äro i tillfälle återgifva några fotografier öfver ruinen visande dess utseende före och efter nämnda arbetes utförande.

Enligt myten, hvarför dock ej finnes säkert stöd, skulle det uråldriga fästet uppförts af en värendsk jorddrott vid namn Gunnar Gröpe. Af bevarade handlingar från midten af 1300-talet framgår att Bergqvara då innehades af en Magnus Håkansson, hvars sköldemärke troligen var en båt. Hans son Karl var gift med Ingeborg Arvidsdotter, tillhörande en släkt som förde ett "lejonansikte" i skölden. Genom hennes andra gifte med Birger Trolle d. ä. tillföll godset

Foto C Lindquist Växjö

Öfre bilden: BERGQVARA SLOTSRUIN efter förstärkningsarbetena 1907 (nordöstra o. nordvästra sidorna).
Nedre bilden: INTERIÖR AF BERGQVARA SLOTSRUIN före restaureringen (nordöstra o. nordvästra sid.)

denna ryktbara ätt, som sedan innehade det i öfver halftannat århundrade. Under sonen Birger d. y:s tid inföll Ture Turesson (Bjelke) i Varend med en dansk här, samt sköflade och brände Bergqvara 1467. Samma öde undergick det ett par år därefter, när konung Kristian företog ett ströftåg in i södra Sverige.

Birger Trolle d. y:s son, Arvid, återställde emellertid borgen, som sedan vid olika tillfällen belägrades under fäjderna på Sten Sture d. ä:s tid. Under det Arvid Trolles son Ture hade Bergqvara, inträffade Dackefäjden. För att stilla upproret sändes Göstaf Olofsson (Stenbock) 1542 af Gustaf Vasa till Småland, där han tog sin tillflykt till Bergqvara och befäste det

väl. Då Dacke miss-tröstade om att kunna betvinga borgen och vid ett djärft utfall af de belägrade förlorat många män, drog han sig med sitt folk tillbaka, förklarande sig gärna vilja falla till fota, om herr Göstaf kunde skaiffa honom konungens nåd. En dagtingan ingicks då med öfverenskom-melse att "från måndagen efter Maria Magdalena och till Allhelgonadag" (24 juli 1 nov.) skulle ej på någondera sidan fientligheter öfvas. Göstaf Olofsson, som förlitade sig härpå och trodde upproret vara dämpadt, lämnade Bergqvara för att å konungens vägnar bemöta oroligheterna i Västergötland; men Dackes afsikt var ingalunda att hålla öfver-

enskommelsen. Således hade knappast herr Göstaf lämnat Bergqvara, förrän Dackes anhängare stormade borgen, intogo och brände densamma, och har den sedan dess ej varit bebodd. Sedermera vorden ruin, har den så hårdt anfräts af tidens tand, att den år 1906 syntes hota att snart sammanstörta, hvarför nuvarande ägaren till Bergqvara, greve K. A. Posse och hans maka, född Leijonhufvud, läto, efter af riksarkivariens godkänd plan, utföra det nu avslutade, genomgående och grundliga förstärkningsarbetet å detta ett af landets äldsta genom sitt byggnadssätt säregna, vackra minnesmärke, så att det ännu torde kunna trotsa århundraden och påminna om längesedan flydda tider.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

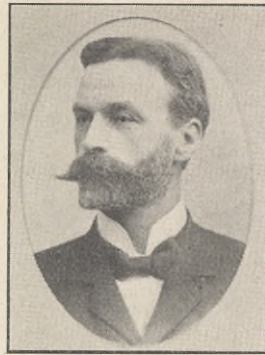
F. J. P. SVANSTRÖM.

Grosshandlaren, verkställ. dir. i Frans Svanström & Co., Pappershandelsaktieb. i Sthlm Frans Jonas Petter Svanström fyllde d. 26 aug 75 år. Från 44 praktiserat i bokhandel i Sthlm, grundade 55 egen bokhandel samt 57 en pappershandel. 78—80 led. af stadsfullmäktige i Stockholm.

K. S. WIDEBECK.

F. d. adjunkten vid Södermalms läroverk fil. dr. Karl Samuel Widebeck, fyllde den 21 aug 65 år. Stud.-ex. 61, fil. dr. 72, vice adj. vid Örebro lärov. 68, koll. vid Jakobs lärov. 70—73, ord. koll. vid Maria lärov. 73, adjunkt vid Södermalms h. lärov. 79, afsked 07.

C. F. M. FLEETWOOD.

Häradshöfdingen. frih. Carl Fleetwood i Sthlm fyllde d. 1 sept 55 år. Stud.-ex. 71, jur. utr. kand 77, e. o. not i Svea hofr s. å, v. häradshöfding 79, fiskal i Göta hofr. 87, häradshöfd. i Västra Värends domsaga 91, i södra Roslags domsaga 03. Led. af lagbyran 98—01, af skand. obligationsrättskommittén 01.

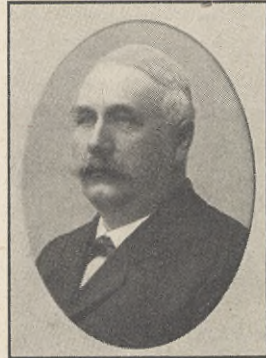
F. ANDERSON.

Disponenten vid Herrö Bryggeri A. B. i Hernösand, danske v. konsuln Fredrik Andersson fyllde den 6 sept. 50 år. Led. af stadsfullmäktige, ordf. i hamnstyrelsen m. m.

M. JOHANSSON.

70 år fyllde d. 9 sept. biskop Martin Johansson i Hernösand. Stud.-ex. 58, Pl. dr. 63, prästvigd 66, docent s. å, teol. adj. och kyrkoh. i Börje 70, teol. dr. 77, professor s. å., kyrkoh. i Gamla Uppsala 79, biskop öfver Hernösands stift och kyrkoh. i Hernösand sedan 88.

E. O. RIETZ.

60 år fyllde den 24 aug. ledamoten af landbruk-akademien, svenska Ayrshireföreningens konsulent Ernest Otto Rietz i Stockholm.

A. P. HAMILTON.

Höfjägsmästaren greve Adolf Patrik Hamilton, Strömsholm, fyllde den 28 aug. 55 år. Stud.-ex. 71, u-löjtn. vid Södra Sk. Inf. Reg.-tet 76, transp. till Lifreg.-tet till häst 77, rytmästare och skv.-chef 94, afsked från reg.-tet 05, höfjäg. s. å. Sekr. i Svenska jägarförb. 83—93. Ordf. i Svenska Kennelkl. sedan 89.

E. A. LINDBLAD.

Domänintendenten, godsägaren Ernst August Lindblad å Närlunda, Södermanlands län, fyllde den 28 aug. 50 år. Kommunalordförande, nämndeman, landstingsuppl. Led. af Riksd. A. K. sedan 97 för Rönö, Höljebo och Daga härad.

O. ANDERSON.

Landbrukaren Olof Anderson å Hasselbol, Ulfsby fyllde den 7 sept. 65 år. Led. af kommunalnämnd och dess ordf. 84—96. Ordf. i vägstyrelse 92. Ordf. och kassör i Alsters Barnhems styrelse sedan 70. Led. af Riksd. A. K. sedan 87. Led. af kasernbyggnadskom. inom Vte arnefördeln. 06.

C. J. G. KLEBERG.

Major Carl Johan Georg Kleberg i Kristianstad fyllde den 19 aug 60 år. Stud.-ex. 63, löjtnant vid N sk. inf.-regementet 73, major 96, afsked 02. Befälhafvare för Kristianstads rullföringsområde N:o 10, sekreterare i Gårds härads sparbank 77. Ordf. i bevilningsberedningen.

R. M. HASSELROT.

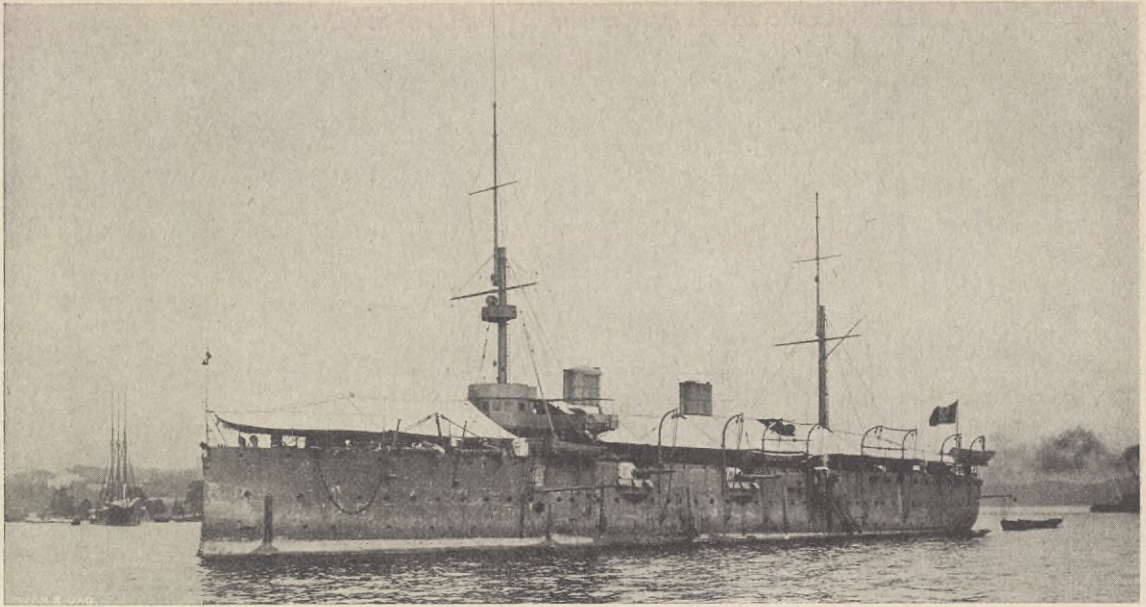
Häradshöfding Mathias Hasselrot i Växjö fyllde den 29 aug. 55 år. Stud.-ex. 72, ex. till rikets rättegångsverk 77, vice häradshöfding 78, häradshöfding i Mellersta Värends domsaga, Kronobergs län sedan 01.

J. M. PAULI.

50 år fyller den 22 sept. jägmästaren i Klotens revir och föreståndaren för Klotens högre skogsskola d.ä.ä. James Pauli. Landstingsman i Örebro län 02. Ordf. i Ramsbergs kommunalstämma, dess vägstyr. o. sjukstugudir., ordf. i Ramsbergs s:ns bevilningsberedning, v. ordf. i skolrådet m. m.

DE UTLÄNDSKA GÄSTERNA PÅ STOCKHOLMS STRÖM.

H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF

Kitché - Kem. A.-B. Bengt Sjöfverparre Sjölm-Gbg

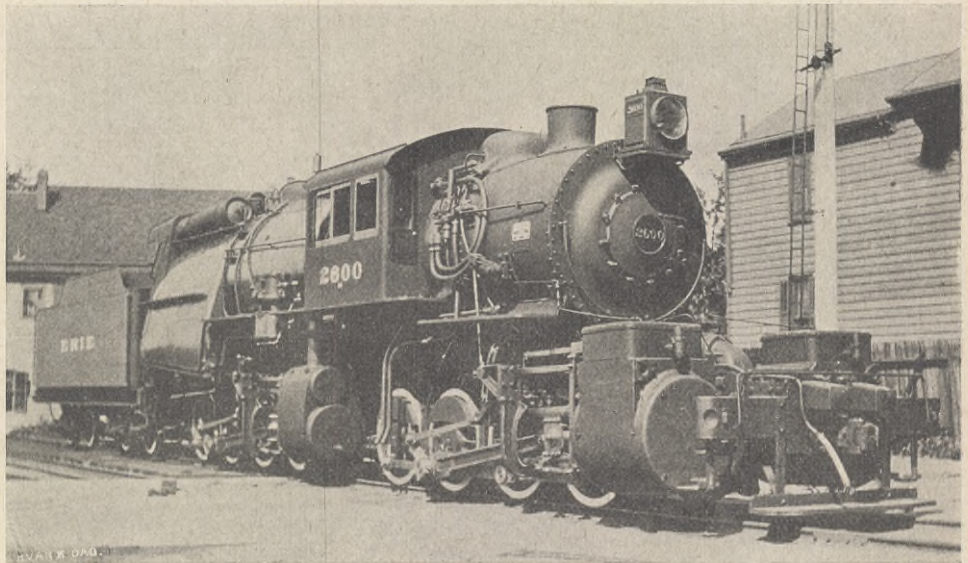
Visiterna från främmande örlogsflottor ha kanske i sommar varit talrikare än vanligt i Stockholm. Nu har också Italien varit företrädt genom kryssaren *Etna*, som en tid legat förankrad på rednen och genom sin originella typ tilldragit sig allmän uppmärksamhet från skärgårdsbåtarnas däck. Det är ett högt, svart

skrof med långa kanoner i bredsidas skottgluggar, under det att tornbestyckningen är underlägsen exempelvis vår *Fylgias*. "*Etna*" tillhör också med sitt korta skrof och sin jämförelsevis låga fart en äldre typ.

Kryssaren lämnade Stockholm den 2 september på morgonen.

VÄRLDENS STÖRSTA LOKOMOTIV.

Världens största lokomotiv måste gifvetvis finnas i Amerika. Den å vidstående bild, insänd af en landsman i Amerika, återgifnakolossen är byggd vid American Locomotive Company's verkstäder i Newyork för Erie Railroad Company's räkning samt besiktigades d. 6 augusti. Lokomotivets vikt i tjänst är 186,000 kg., tenderens d:o 74,000 kg. eller en total tjänstevikt af 260 ton. Dess dragkraft är 44,000 kg. eller c:a 3 ggr så mycket som våra största svenska maskiners.

Efter fotografi.

Kitché - Bengt Sjöfverparre.

ETT NYTT AMERIKANSKT JÄTTELOKOMOTIV.

VIII ÅRG. 49^E HÄFTET INNEHÅLLER:

Ernest Thiel. — Kaskasatjåkko, en ny svensk högfjällsroute. — Konungens återfärd till Stockholm. — "Urspårad" af S-d. — Kustartilleriets nye chef. — Prins Vilhelm hos svenskarne i Amerika. — Furst Ferdinand jubilerar. — Våra operettstjärnor hemma igen. — Ny skyttepaviljong i Falun. — Govenii minne. — Idrott. — Gamla och nya kyrkmålningar. — Bergavara, en nyrestaurerad slottsruin. — Veckans porträttgalleri. — De utländska gästerna på Stockholms s röm. — Världens största lokomotiv.